

Rozmieszczanie kamer bezpieczeństwa

Wiktor Franus
Grzegorz Staniszewski

12 stycznia 2018

Spis treści

1	Treść zadania	2
2	Założenia	2
3	Przestrzeń przeszukiwań	2
4	Funkcja celu	3
5	Przykład	4
6	Metaheurystyka	5
7	Przewidywane wyniki pracy	5
8	Implementacja	6
8.1	Plik konfiguracyjny	7
8.2	Sposób uruchomienia	8
9	Badania	8
9.1	Badanie 1	8
9.2	Badanie 2	9
9.3	Badanie 3	10

1 Treść zadania

Jak optymalnie rozmieścić kamery monitoringu w ustalonym pomieszczeniu (rzut z góry), aby minimalną liczbą kamer móc obserwować dowolne miejsce (z uwzględnieniem maksymalnej dopuszczalnej odległości od kamery). W rozwiązaniu należy uwzględnić możliwość zapewnienia parametryzowanej redundancji - tzn. wymagania, aby każde miejsce było obserwowane przez co najmniej n kamer.

2 Założenia

1. Pomieszczenie jest wielokątem zawierającym tylko kąty o mierze 90 lub 270 stopni. Pomieszczenie reprezentowane jest przez zbiór punktów (z I ćwiartki układu współrzędnych) podanych w formie listy. Połączenie tych punktów linią, zgodnie z ich kolejnością na liście, skutkuje otrzymaniem linii łamanej ograniczającej pomieszczenie. Punkty podawane są w kolejności zgodnej z ruchem wskazówek zegara. Pierwszy i ostatni punkt jest taki sam (należy domknąć pomieszczenie).
2. Kamery mają jednakowy zasięg reprezentowany przez kwadrat o parametryzowanej długości boku. Współrzędne kamery są jednocześnie współrzędnymi środka tego kwadratu. Kamera musi znajdować się wewnątrz pomieszczenia i nie przenika przez ściany.
3. Wnętrze pomieszczenia zdyskretyzowane jest do zbioru punktów o współrzędnych całkowitych poprzez nałożenie siatki o parametryzowanej gęstości.
4. Punkty leżące na krawędziach wielokąta opisującego pomieszczenie nie należą do jego wnętrza.

3 Przestrzeń przeszukiwań

- Elementem przestrzeni przeszukiwań jest wektor par liczb całkowitych oznaczających współrzędne kamer:

$$[(x_1, y_1), \dots, (x_i, y_i), \dots, (x_k, y_k)]$$

gdzie:

x_i - współrzędna x i-tej kamery,

y_i - współrzędna y i-tej kamery,

k - liczba kamer.

- Przejście do sąsiedniego elementu możliwe jest poprzez:
 - zmianę położenia jednej z kamer na 2 sposoby (sposób ustalany jest na początku zadania):
 - * zmiana współrzędnych x lub y jednej z kamer o 1 jednostkę,
 - * przeniesienie jednej z kamer do innego punktu z wnętrza pomieszczenia wylosowanego zgodnie z rozkładem jednostajnym,
 - dodanie nowej kamery w losowym miejscu (rozkład jednostajny),
 - usunięcie jednej kamery.
- Przestrzeń ma strukturę grafową, w której każda krawędź odpowiada jednemu z wymienionych wyżej przejść między elementami przestrzeni.

4 Funkcja celu

Informacje znane dla danej instancji problemu:

n_{kmin} - minimalna teoretyczna liczba kamer wymagana do pokrycia danego pomieszczenia (obliczana jako stosunek pola powierzchni pomieszczenia do pola powierzchni zasięgu jednej kamery, zaokrąglany do jedności w górę),
 X - zbiór punktów reprezentujących wnętrze pomieszczenia.

Parametry funkcji celu:

α - zysk z pokrywania powierzchni pomieszczenia,

β - koszt użycia nadmiarowej kamery,

r_{min} - minimalna liczba kamer pokrywająca każde miejsce w pomieszczeniu.

Zadanie polega na maksymalizacji funkcji:

$$f(p, k, r) = \alpha * p - \beta * k - \frac{1}{r_{min}} * r$$

gdzie:

p - stosunek powierzchni pokrytej przez kamery do powierzchni pomieszczenia

k - stosunek nadwyżki liczby kamer do n_{kmin} , obliczany wg. wzoru:

$$k = \frac{\max(0, n_k - n_{kmin})}{n_{kmin}}, \text{ gdzie } n_k - \text{liczba kamer w aktualnym stanie}$$

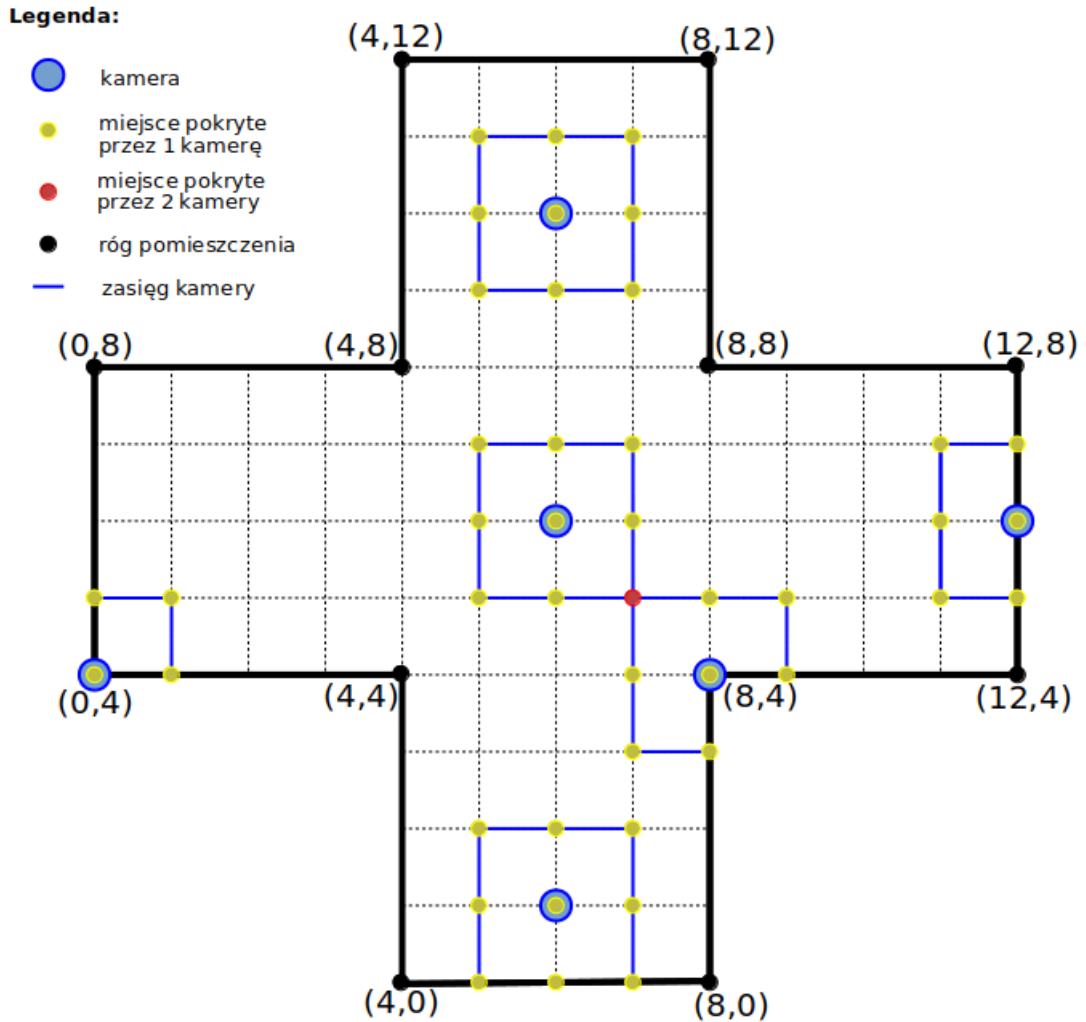
Parametr r może być obliczany na dwa sposoby (sposób ustalany jest na początku zadania):

- jako średni stopień niespełnienia warunku redundancji dla punktu z wnętrza pomieszczenia, obliczany wg. wzoru:

$$r = \frac{\sum_{x \in X} \max(0, r_{\min} - r_x)}{|X|}$$
, gdzie r_x - liczba kamer pokrywających punkt x
- jako maksymalne niespełnienie warunku redundancji spośród wszystkich punktów z wnętrza pomieszczenia, wg. wzoru:

$$r = \max(0, r_{\min} - r_x)$$
, gdzie r_x - liczba kamer pokrywających punkt x będący najslabiej pokrytym punktem.

5 Przykład

- Wartości parametrów:
 $\alpha = 1$
 $\beta = 1$
 $r_{min} = 1$
- Informacje obliczone dla powyższego pomieszczenia:
pole powierzchni pomieszczenia: 80
 $n_{kmin} = \frac{80}{2*2} = 20$
 $|X| = 105$
- Obliczenie wartości funkcji celu dla stanu z rysunku:
Liczba kamer użytych: 6
Pole powierzchni pokryte przez kamery: 18
 $p = \frac{18}{80} = 0.225$
 $k = \frac{\max(0, 6-20)}{20} = \frac{0}{20} = 0$
Parametr r obliczany pierwszym sposobem: $r = \frac{44*0+61*1}{105} = \frac{61}{105} = 0.58$
 $f(p, k, r) = 1 * 0.225 - 1 * 0 - 1 * 0.58 = -0.355$

Parametr r obliczany drugim sposobem: $r = 1 - 0 = 1$
 $f(p, k, r) = 1 * 0.225 - 1 * 0 - 1 * 1 = -0.775$

6 Metaheurystyka

Element początkowy przestrzeni przeszukiwań jest zbiorem zawierającym n_{kmin} kamer rozmieszczonych losowo wewnątrz pomieszczenia.

Do rozwiązania problemu użyjemy algorytmu symulowanego wyżarzania. Przy odpowiednio dobranych parametrach metoda ta, w porównaniu do algorytmów wspinaczkowych, daje większą szansę na znalezienie optymalnego rozwiązania, ponieważ zmniejsza ryzyko zatrzymania się w ekstremach lokalnych. W początkowej fazie przeszukiwania przestrzeni dopuszczalne jest przechodzenie do stanów gorszych (o mniejszej wartości funkcji celu). Wraz z rosnącą liczbą iteracji obszar poszukiwań jest ograniczany, a algorytm bardziej skupia się na poprawie bieżącego rozwiązania.

7 Przewidywane wyniki pracy

Przeprowadzona zostanie seria eksperymentów z różnymi wartościami parametrów α , β , r_{min} na kilku instancjach problemu (różne pomieszczenia). Dla ustalonych parametrów funkcji celu, sterować będziemy parametrami metaheurystyki, tj. funkcją wygaszania temperatury i jej wartością początkową.

Ponadto sprawdzimy dwa podejścia do zmiany położenia kamery oraz dwa sposoby obliczania parametru r funkcji celu. Dla wybranej instancji zadania sprawdzimy też wpływ gęstości siatki punktów z wnętrza pomieszczenia na zachowanie metaheurystyki. Sporządzone zostaną wykresy przedstawiające wartość funkcji celu oraz liczbę użytych kamer w zależności od liczby wykonanych iteracji.

8 Implementacja

Do realizacji zadania wykorzystaliśmy gotową implementację metaheurystyki zawartą w pakiecie `simanneal` w wersji 0.4.1, której dokumentacja jest dostępna pod adresem <https://github.com/perrygeo/simanneal>. Biblioteka implementuje algorytm symulowanego wyżarzania z wykładniczą funkcją wygaszania temperatury minimalizujący zadaną funkcję celu. Z racji, że naszym zadaniem miało być maksymalizowanie opisanej w specyfikacji funkcji celu, musieliśmy zmodyfikować tę funkcję, zmieniając jej znak na przeciwny. Poprawiony wzór na funkcję celu ma postać:

$$f(p, k, r) = -(\alpha * p - \beta * k - \frac{1}{r_{min}} * r)$$

Biblioteka `simanneal` udostępnia użytkownikowi 3 parametry, którymi można sterować zachowaniem metaheurystyki:

- *steps* - liczba iteracji algorytmu, domyślnie 50000,
- *Tmax* - początkowa wartość temperatury, domyślnie 25000,
- *Tmin* - końcowa wartość temperatury, domyślnie 2.5.

Początkowo sprawdziliśmy zachowanie metaheurystyki dla domyślnych wartości udostępnionych parametrów, jednak okazały się one nietrafione. Zmniejszyliśmy zatem temperaturę początkową 100-krotnie, czyli do wartości 250. W rezultacie na wykresie wartości funkcji celu względem numeru iteracji zaczęły pojawiać się charakterystyczne dla symulowanego wyżarzania „skoki”, których nasilenie zmniejszało się z kolejnymi iteracjami. Zaobserwowaliśmy także, że zmniejszenie liczby iteracji 2-krotnie, czyli do wartości 25000, nie wpłynęło na uzyskiwane rezultaty, ale za to zgodnie z intuicją zmniejszył się czas obliczeń. Badania postanowiliśmy zatem przeprowadzać na 25000 iteracjach.

8.1 Plik konfiguracyjny

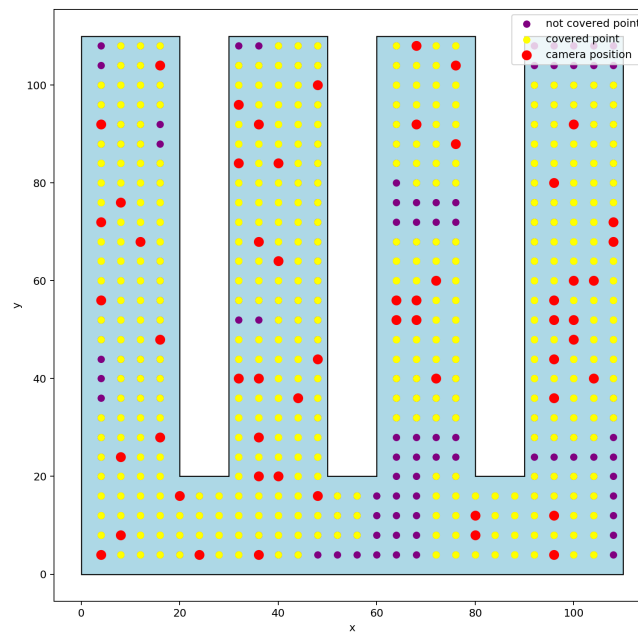
Przykładowy plik konfiguracyjny wraz z komentarzami znajduje się poniżej.

8.2 Sposób uruchomienia

9 Badania

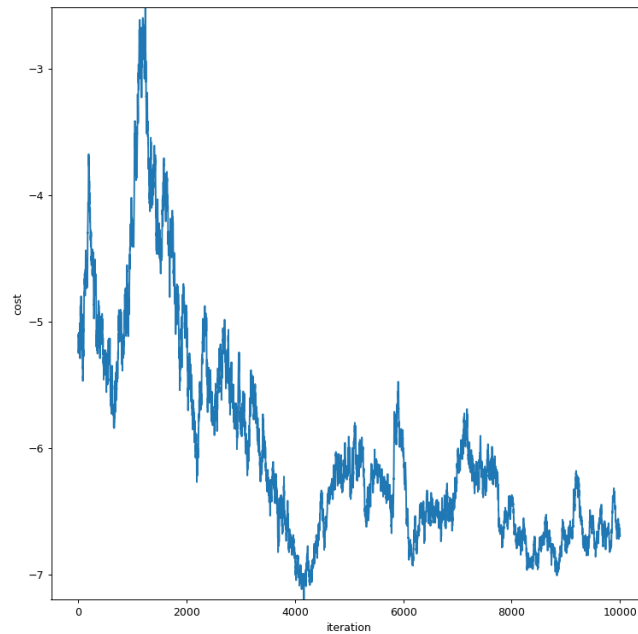
9.1 Badanie 1

```
"t_max": 250.0 ,  
"t_min": 2.5 ,  
"alpha": 10 ,  
"beta": 1 ,  
"r_min": 1 ,  
"num_iterations": 10000 ,  
"num_updates" : 100 ,  
"camera_move_method": "local" ,  
"camera_side" : 20 ,  
"r_count_method": "average" ,  
"density" : 4
```


Rysunek 1: Obliczony układ kamer w pomieszczeniu przez algorytm.

zależy nam na jak największym pokryciu, nie boli nas używanie kamer, dlatego jest ich duże zagęszczenie.

Rysunek 2: .

9.2 Badanie 2

```
"t_max": 50.0 ,
"t_min": 2.5 ,
"alpha": 10,
"beta": 1,
"r_min": 1,
"num_iterations": 10000,
"num_updates" : 100,
"camera_move_method": "local",
"camera_side" : 20,
"r_count_method": "average",
"density" : 4
```

Zostało

9.3 Badanie 3

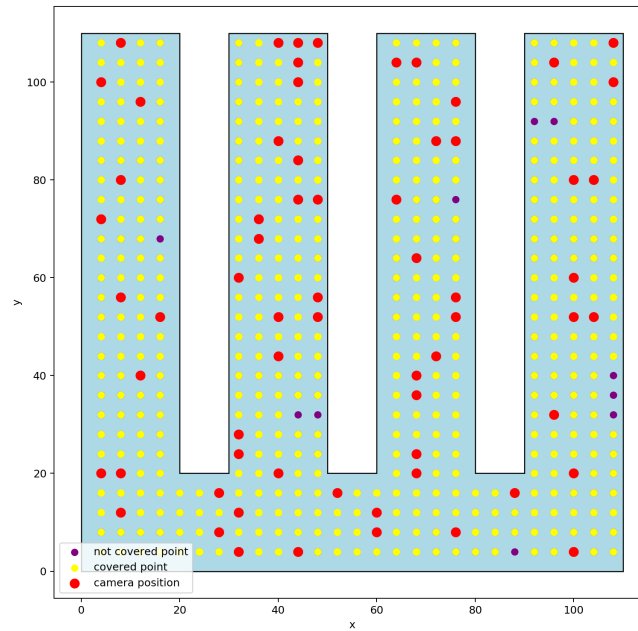
```
"t_max": 50.0 ,
```


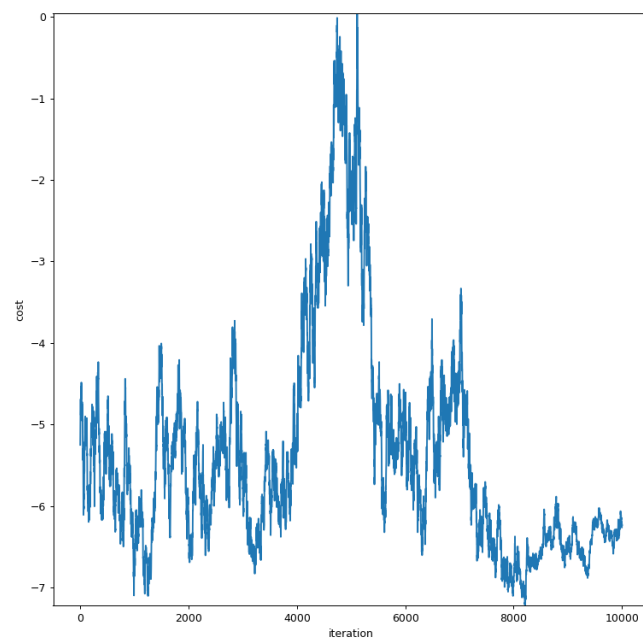
```

"t_min": 2.5,
"alpha": 10,
"beta": 1,
"r_min": 1,
"num_iterations": 10000,
"num_updates": 100,
"camera_move_method": "random",
"camera_side": 20,
"r_count_method": "average",
"density": 4

```


Rysunek 3: Obliczony układ kamer w pomieszczeniu przez algorytm.

Rysunek 4: .